

тогава може да имъ допустне да пиятъ, и то съсъ мѣрка пакъ, да не се опиятъ.

Да се зарекатъ да не пиятъ нищо, дорде ходятъ по хайдутлукъ — то ще бжде много по-добре за всичкитѣ другари.

25. Още при първото събиране и уговоряне войводата трѣбва да каже на дружината, че не смѣятъ да се каратъ помежду си за нищо, и като ги препита иматъ ли нѣщо земене-даване измежду себе си, и ги изравни да нѣматъ нищо, което да може да имъ дава причина да се каратъ, и като имъ поржча, че не смѣе никой да напсува или укорява другаря си за нищо. Или ако се нѣкой осжди да нападне нѣкого отъ другаритѣ си, а другарятъ му нищо да не му отговаря, само да каже на другитѣ да слушатъ какъ го напада—и като идатъ при войводата, да му кажатъ. А войводата е длъженъ да позове оногова, който е напсувалъ другаря си, и му науми, че въ закона е забранено да се напада на другаря си, и му каже, че ако се осжди и още единъ пжтъ да направи такава погрѣшка, ще бжде наказанъ споредъ времето. А на другия да каже, че трѣбва да търпи и не се сърди, че ще дойде време да се присжди всѣка погрѣшка. А на писаря да каже да запише на оногова погрѣшката, кой що е погрѣшилъ.

26. Тѣй сжщо и на всѣкиго погрѣшкитѣ да се записватъ трѣбва да поржча войводата на писаря.

27. Войводата е длъженъ да бжде преостороженъ, да пази да не се случватъ никакви разправи между момцитѣ, да одушава всѣка разпра, да не смѣятъ момцитѣ му да се каратъ за нищо, че когато иматъ свободно време и питатъ войводата си и отворятъ въпросъ за всичко, тогава може да се присжди всѣка погрѣшка по-правилно. То че не може да се изложи никакъвъ законъ за наказания, защото хайдушката чета нѣма нийде пристанище, за-